

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžk/5/2018
Identifikačné číslo spisu: 3016200519
Dátum vydania rozhodnutia: 31.07.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:3016200519.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Príbelskej, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): E. F., bytom K. Q., J. XXX, zastúpený: advokátska kancelária Hulín s.r.o., so sídlom Hurbanova 20, Trenčín, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Trenčíne, odbor poriadkovej polície, so sídlom Jilemnického 1, Trenčín, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-TN-OPP-16-011/2016-DZ zo dňa 19. apríla 2016, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 11S/152/2016-73 zo dňa 12. septembra 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 11S/152/2016-73 zo dňa 12. septembra 2017 z a m i e t a .

Účastníkom sa náhrada trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“ alebo „správny súd“) rozsudkom č.k. 11S/152/2016-73 zo dňa 12. septembra 2017 postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-TN-OPP-16-011/2016-DZ zo dňa 19.04.2016. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 168 S.s.p. tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Napadnutým rozhodnutím č. KRPZ-TN-OPP-16-011/2016-DZ zo dňa 19.04.2016 žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa - Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trenčíne, odbor poriadkovej polície, oddelenie dokladov č. ORPZ-TN-EZP-394-008/2015 zo dňa 27.11.2015, ktorým ako správny orgán príslušný podľa § 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) a podľa § 70 ods. 1 zákona č. 190/2003 Z.z. o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o strelných zbraniach a strelive“) zamietol žiadosť žalobcu o vydanie nového zbrojného preukazu z dôvodu, že žalobca sa podľa § 19 ods. 1 písm. b/ zákona o strelných zbraniach a strelive nepovažuje za osobu bezúhonnú a podľa § 19 ods. 2

písm. f/ sa nepovažuje za osobu spoľahlivú.

3. Žalobca vo svojej žalobe namietal, že správne orgány nesprávne právne posúdili vec, zistili skutkový stav v rozpore s obsahom spisu a v rozsahu, ktorý nepostačuje na rozhodnutie, v konaní došlo k vadám zakladajúcim nezákonnosť správnych rozhodnutí, ktoré sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Mal za to, že ustanovenie § 19 ods. 1 písm. b/ zákona sa vzťahuje len na osobu páchatel'a, resp. spolupáchatel'a, ale nie účastníka, pre ktorý dôvod treba považovať žalobcu pre účely posúdenia jeho žiadosti za bezúhonného. Pri skúmaní spoľahlivosti správne orgány brali do úvahy výsledky preverovania žalobcu ako osoby podozrivej z trestnej činnosti bez ohľadu na záver, že konania boli zastavené, odložené, resp. nebolo vznesené obvinenie alebo bol spod obžaloby oslobodený a či sú tieto konania vôbec spôsobilým podkladom pre posúdenie spoľahlivosti žalobcu z pohľadu prezumpcie neviny. Žalovaný bral do úvahy aj závery znaleckého posudku č. 29/2012 vyhotoveného v trestnom konaní, hoci žalobca predložil aktuálny posudok klinického psychológa PhDr. M. G. o psychickej spôsobilosti na držanie alebo nosenie zbrane zo dňa 18.09.2015. Pri pochybnostiach o tejto otázke bolo preto povinnosťou správnych orgánov vykonať ďalšie dokazovanie. Riziko zo zneužitia zbrane nevyplynulo ani zo zabezpečenej správy z probačného dohľadu zo dňa 03.03.2016. Ďalej poukázal, že žalovaný vydal napadnuté rozhodnutie po uplynutí zákonných lehôt a tiež sa nevysporiadal s jeho vyjadreniami zo dňa 09.04.2016.

4. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že v prejednávanej príhode medzi účastníkmi konania zostala spornou okolnosť, či žalobca spĺňa zákonné podmienky na vydanie nového zbrojného preukazu spočívajúce v požiadavke bezúhonnosti a spoľahlivosti. Vykonaným dokazovaním bolo zistené, že žalobca bol právoplatne odsúdený za spáchanie trestného činu - prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 241 ods. 1, 2 a 3 Trestného zákona formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona, ktorého sa dopustil tým, že požiadal iného, aby poškodil a zničil cudziu vec. V danom prípade išlo o použitie násillia proti veci patriacej tretej osobe ako prostrediu na ovplyvnenie vôle poškodeného. Správny súd preto konštatoval, že ide o trestný čin spáchaný násillím, ktorý inicioval žalobca tým, že si objednal jeho spáchanie. Aj keď sa žalobca priamo nepodieľal na naplnení znakov skutkovej podstaty tohto trestného činu, svojou žiadosťou prispel k jeho spáchaniu, čo predstavuje všeobecnú formu spáchania trestnej činnosti. Z tohto pohľadu možno preto uzavrieť, že žalobca bol odsúdený za násillný trestný čin, čím sú dané znaky vylučujúce jeho bezúhonnosť. Odhliadnuc od skôr uvedeného sa podľa citovaného znenia zákona nepovažuje za bezúhonného ten, kto bol za násillný trestný čin (nie skutok v trestnoprávnom ponímaní) odsúdený, a to bez ohľadu na to, či bol skutok spáchaný nepriamou formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona alebo priamym konaním majúcim formu páchatel'stva, nakoľko zákon nerozlišuje formu účasti na trestnej činnosti. Právne účinky zákon priznáva len právoplatnému odsúdeniu, čím sa rozumie s poukazom na § 128 ods. 6 Trestného zákona uznanie za vinného. A pretože žalobca bol uznaný za vinného z násillného trestného činu, ktorú skutočnosť násillia v konečnom dôsledku nerozporoval ani žalobca, aj podľa názoru správneho súdu žalobca nespĺňa podmienku bezúhonnosti. Ani v ďalšej časti týkajúcej sa spoľahlivosti žalobcu nepovažoval správny súd žalobu za dôvodnú. V správnom konaní nebolo sporným, či je žalobca zdravotne alebo psychický spôsobilý držať alebo nosiť strelnú zbraň. S poukazom na znalecký posudok č. 29/2012, ktorý posudzoval osobnosť žalobcu, však vznikli pochybnosti, či žalobca dáva záruky, že zbraň nezneužije. Podľa psychologických záverov má žalobca sklon k protispoločenským prejavom, prejavujú sa u neho výkyvy emotivity s možnými prejavmi výbušnosti, s prejavmi agresivity a nátlaku, pričom možnosti jeho resocializácie boli vyhodnotené ako hranične priaznivé. Negatívne osobnostné hodnotenie žalobcu zvýraznila aj správa z mediačného a probačného dohľadu zo dňa 03.03.2016, podľa ktorej existuje u žalobcu zvýšené riziko recidívy trestnej činnosti. Správne orgány tak disponovali s dvoma vzájomne sa dopĺňujúcimi dôkaznými prostriedkami, ktoré dôvodne vyvolávali obavy zo zneužitia zbrane žalobcom, vzhľadom na jeho povahové črty. Uvedené zistenia preto podľa správneho súdu viedli orgány verejnej správy k vysloveniu správneho záveru o strate záruky u žalobcu, že nezneužije zbraň, a teda, že nie je spoľahlivý.

5. Na tomto skutkovom a právnom základe preto krajský súd prijal záver, že zistenia správnych orgánov predstavujú zákonný podklad pre zamietnutie žiadosti o vydanie nového zbrojného preukazu. Vzhľadom k uvedenému mal správny súd za to, že ak správne orgány pri svojich rozhodnutiach vychádzali zo

skutočností, ktoré pri osobe žalobcu vylučujú splnenie zákonných podmienok bezúhonnosti a spoľahlivosti, postupovali a rozhodli v súlade so zákonom. Pokiaľ ide o ďalšie žalobné námietky, tie krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné alebo nespôsobilé privodiť iné rozhodnutie správneho súdu. Správne orgány sa riadne vysporiadali so všetkými rozhodnými argumentmi žalobcu ako účastníka správneho konania, čo je zrejmé z obsahu oboch napadnutých rozhodnutí. Fakt, že správne orgány pri svojom rozhodovaní nezákonne brali do úvahy aj nepreukázané informácie nemôže nič zmeniť na rozhodnutí vo veci. Nielen podozrenie z trestnej činnosti alebo ani oslobodzujúci rozsudok s poukazom na dôvody oslobodenia nie je dostatočným základom na vyslovenie záveru o chýbajúcej bezúhonnosti, alebo spoľahlivosti vzhľadom na zásadu prezumpcie nevinu. Nesprávne právne posúdenie niektorých skutočností podľa správneho súdu, ale neprivodzuje nezákonnosť preskúmaných rozhodnutí, nakoľko existujú ostatné už skôr zmienené zákonné dôvody na zamietnutie žiadosti o vydanie nového zbrojného preukazu.

6. Krajský súd s poukazom na uvedené dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutia orgánov verejnej správy, vrátane ich postupu, ktorý predchádzal ich vydaniu, sú v medziach žaloby v súlade so zákonom, nakoľko majú oporu vo vykonanom dokazovaní, v náležite zistenom skutkovom stave, ktorý bol správne právne posúdený a z ich odôvodnenia sú zrejmé dôvody, pre ktoré správne orgány žiadosť žalobcu o vydanie nového zbrojného preukazu zamietli.

7. Proti tomuto rozsudku podal žalobca - sťažovateľ z dôvodov uvedených v ust. § 440 ods. 1 písm. f/, g/, h/ S.s.p. kasačnú sťažnosť. Sťažovateľ v prvom rade poukázal na to, že niektoré skutočnosti z administratívneho a súdneho spisu krajský súd nevzal do úvahy, v dôsledku čoho došlo zo strany krajského súdu k nesprávnemu hodnoteniu dôkazov a tým aj k porušeniu práva na spravodlivý proces. Sťažovateľ sa ďalej nestotožnil s vyhodnotením znaleckého posudku č. 29/2012 tak, ako to uskutočnil správny súd, a to najmä s poukazom na veľký časový odstup od vyhotovenia tohto posudku. Podľa sťažovateľa znalecký posudok č. 29/2012 je možné vykonať ako dôkaz výlučne v trestnom konaní, pre ktorého účely bol posudok aj vyhotovovaný (neposudzovala sa v ňom otázka záruky, že sťažovateľ zbraň nezneužije), pričom sťažovateľ poukázal aj na skutočnosť, že obžalovaný má v trestnom konaní absolútne iné procesné postavenie ako sťažovateľ v správnom, resp. v správnom súdnom konaní. Uvedený znalecký posudok preto sťažovateľ v celom rozsahu namieta ako dôkazný prostriedok nepoužiteľný v tomto konaní. Taktiež je podľa sťažovateľa účelovo poukázané na „zvýšené riziko recidívy trestnej činnosti“ zo správy z mediačného a probačného dohľadu zo dňa 03.03.2016, keďže táto správa je koncipovaná v inom kontexte. Krajský súd tak striktným účelovým spojením vyššie uvedených skutočností následne bez ďalšieho vyvodil záver, že sťažovateľ nespĺňa podmienku spoľahlivosti podľa § 19 ods. 2 písm. f/ zákona o strelných zbraniach a strelive, podľa ktorého „za spoľahlivú osobu sa na účely tohto zákona nepovažuje ten, kto podľa zistení útvaru Policajného zboru nedáva záruku, že zbraň nezneužije“. Sťažovateľ mal za to, že s takýmto záverom nemožno súhlasiť. V zmysle napadnutých rozhodnutí správnych orgánov ako nosné dôkazné prostriedky pre zistenie, že sťažovateľ nie je spoľahlivou osobou podľa § 19 ods. 2 písm. f/ zákona o strelných zbraniach a strelive, správne orgány vykonali výpisy zo zoznamu páchatel'ov a vyrozumienie zo dňa 1.10.2015 OO PZ Trenčín. Z tohto dôvodu sťažovateľ v správnom konaní a v prvom stupni súdneho správneho konania ani nevyvracal akúkoľvek pochybnosť o svojej spoľahlivosti ďalšími dôkaznými prostriedkami (napr. návrhom na vykonanie znaleckého dokazovania o posúdení svojej osoby ohľadne prípadného zneužitia zbrane a pod.). Sťažovateľ pritom poukázal na skutočnosť, že v prípade znaleckého skúmania by išlo o aktuálne odborné posúdenie jeho osoby na rozdiel od v tomto smere značne staršieho znaleckého posudku č. 29/2012. Žalovaný na jednej strane na rozdiel od napadnutého správneho rozhodnutia a rozhodnutia jemu predchádzajúceho konštatuje, že využitia, posúdenia a zhodnotenia záverov lekárskeho posudku nie sú relevantné pre posúdenie zákonnosti napadnutých rozhodnutí. Lekárskemu a psychologickému posudku pri posúdení spoľahlivosti sťažovateľa prisudzuje iba podpornú funkciu. Ďalej uviedol, že na jednej strane krajský súd konštatoval nezákonnosť brania do úvahy aj nepreukázaných informácií (zásada prezumpcie nevinu), ako aj nesprávne právne posúdenie niektorých skutočností v napadnutých rozhodnutiach správnych orgánov. Na strane druhej krajský súd ohľadne posúdenia spoľahlivosti uviedol, že ďalšie námietky sťažovateľa vyhodnotil ako nedôvodné, správne orgány sa vysporiadali so všetkými rozhodnými argumentami sťažovateľa, čo je zrejmé aj z obsahu napadnutých rozhodnutí s čím

sťažovateľ nesúhlasil. Naviac správny súd jednej časti záveru znaleckého posudku č. 29/2012 ako aj jednej časti správy z mediačného a probačného dohľadu zo dňa 03.03.2016 pri posúdení spoľahlivosti sťažovateľa prisudzuje rozhodujúcu a nie iba podpornú funkciu. Sťažovateľ taktiež namietal, že správny orgán prvého stupňa nepostupoval správne, keď sa uspokojil len s výpismi zo zoznamu páchatel'ov bez toho, aby preveril, akým spôsobom boli trestné konania skončené. Z výpisu zo zoznamov páchatel'ov priloženej k previerke k držbe a noseniu zbrane zo dňa 01.10.2015 je zrejmé, že väčšina trestných konaní bolo zastavených, resp. boli odovzdané inému ÚV prípadne ani nebolo vo veci vznesené obvinenie. Sťažovateľ mal taktiež za to, že správne orgány i krajský súd vec nesprávne právne posúdili, keď konštatovali, že sťažovateľ prestal spĺňať podmienku bezúhonnosti podľa § 19 ods. 1 písm. b/ zákona o strelných zbraniach a strelive. Z rozsudku Okresného súdu Pezinok sp.zn. 2T/195/2013 vyplýva, že trestný čin tak, ako je uvedené vo výroku mal spáchať sťažovateľ ako objednávateľ, t.j. účastník a nie ako páchatel' ani spolupáchatel' trestného činu. V zmysle § 21 ods. 2 Trestného zákona sa pre posúdenie trestnej zodpovednosti účastníka použijú ustanovenia o trestnej zodpovednosti páchatel'a, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenie § 21 Trestného zákona má zmysel najmä pre určenie druhu, výmery trestu v trestnom konaní, avšak nie je možno bez ďalšieho konštatovať, že by sa ustanovenie § 19 ods. 1 zákona o strelných zbraniach a strelive malo týkať účastníka na trestnom čine. Na základe uvedeného sa preto sťažovateľ pre účely posúdenia žiadosti o vydanie zbrojného preukazu v zmysle § 19 ods. 1 písm. b/ zákona o strelných zbraniach a strelive považuje za bezúhonného. Rovnako sťažovateľ nespáchal žiaden z trestných činov, ktoré sú taxatívne uvedené v § 19 ods. 1 písm. a/ tohto zákona, teda žalovaný vec nesprávne právne posúdil, keď v napadnutom rozhodnutí uviedol, že sťažovateľ nespĺňa zákonnú podmienku bezúhonnosti. Krajský súd sa iba veľmi stručne a okrajovo vysporiadal s obranou sťažovateľa produkovanou v správnej žalobe a vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k žalobe. V napadnutom rozsudku absentujú úvahy o hodnotení dôkazov, na ktoré poukazoval sťažovateľ, na základe čo je rozsudok krajského súdu nepreskúmateľný.

8. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že sťažovateľ v kasačnej sťažnosti nešpecifikoval, ktoré jeho procesné práva boli zo strany krajského súdu porušené a rovnako ani nešpecifikoval vady v procesnom postupe súdu pri vydaní napadnutého rozhodnutia, ktoré by mali za následok znemožnenie uplatnenia procesných práv sťažovateľa v konaní. Skutočnosti obsiahnuté v dôvodoch kasačnej sťažnosti v časti týkajúcej sa právnych dôvodov ust. § 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p. nespĺňajú podľa názoru žalovaného zákonné podmienky potrebné na vyslovenie záveru o porušení procesného postupu krajského súdu. Ďalej uviedol, že negatívne vymedzenie spoľahlivosti určuje zákon o strelných zbraniach a strelive v § 19 ods. 2, kde jednou z negatívne určujúcich podmienok spoľahlivosti je aj skutočnosť, že osoba nedáva záruku, že zbraň nezneužije. Zákon neurčuje správne orgánu presný postup zisťovania a preverovania spoľahlivosti v konaní a naplnenie negatívneho vymedzenia spoľahlivosti nepodmieňuje právoplatnosťou obvinení z protiprávnych konaní žiadateľa. Taktiež sa v plnom rozsahu stotožnil so závermi krajského súdu a uviedol, že zákonné znaky bezúhonnosti sťažovateľa boli riadne posúdené v správnom konaní ako aj v konaní pred súdom a naplnenie negatívnych podmienok bezúhonnosti je dostatočne preukázané právoplatným a vykonateľným rozsudkom Okresného súdu Pezinok sp.zn. 2T/195/2013 zo dňa 28.05.2015. Záverom poukázal na svoje predchádzajúce podania, stotožnil sa so závermi vyslovenými v rozsudku krajského súdu a žiadal, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ v spojení s § 438 ods. 2 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 453 ods. 2 S.s.p.), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 452 ods. 1 v spojení s ust. § 137 ods. 4 S.s.p.) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

10. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu č.k. 11S/152/2016-73 zo dňa 12.09.2017, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia č. KRPZ-TN-OPP-16-011/2016-DZ zo dňa 19.04.2016, ktorým žalovaný zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa - Okresného riaditeľstva Policajného

zboru v Trenčíne, odbor poriadkovej polície, oddelenie dokladov č. ORPZ-TN-EZP-394-008/2015 zo dňa 27.11.2015, ktorým zamietol žiadosť sťažovateľa o vydanie nového zbrojného preukazu z dôvodu, že sťažovateľ sa podľa § 19 ods. 1 písm. b/ zákona o strelných zbraniach a strelive nepovažuje za osobu bezúhonnú a podľa § 19 ods. 2 písm. f/ tohto zákona sa nepovažuje za osobu spoľahlivú.

11. Podľa § 16 písm. d/ zákona o strelných zbraniach a strelive, policajný útvar vydá zbrojný preukaz fyzickej osobe, ktorá a) písomne požiadala o jeho vydanie, b) je plne spôsobilá na právne úkony, c) dosiahla predpísaný vek (§ 18), d) je bezúhonná a spoľahlivá (§ 19), e) je zdravotne spôsobilá a psychicky spôsobilá držať alebo nosiť zbraň a strelivo, f) preukázala odbornú spôsobilosť držať alebo nosiť zbraň a strelivo vykonaním skúšky pred skúšobnou komisiou (§ 21), g) má miesto pobytu na území Slovenskej republiky a h) v konaní o vydanie zbrojného preukazu preukázala potrebu držať alebo nosiť zbraň a strelivo.

12. Podľa § 19 ods. 1 zákona o strelných zbraniach a strelive, za bezúhonnú osobu sa na účely tohto zákona, okrem osoby, ktorej odsúdenie bolo zahladené, nepovažuje ten, kto bol právoplatne odsúdený za iný trestný čin, ako je uvedený v písmene a/, ak bol trestný čin spáchaný so zbraňou podľa Trestného zákona, spáchaný násilím, hrozbou bezprostredného násilia, hrozbou inej ťažkej ujmy alebo spáchaný s použitím nátlaku.

13. Podľa § 19 ods. 2 písm. f/ zákona o strelných zbraniach a strelive, za spoľahlivú osobu sa na účely tohto zákona nepovažuje ten, kto podľa zistení útvaru Policajného zboru nedáva záruku, že zbraň nezneužije.

14. Podľa § 20 ods. 1 zákona o strelných zbraniach a strelive, zdravotnou spôsobilosťou sa rozumie telesná schopnosť a duševná schopnosť držať alebo nosiť zbraň a strelivo. Psychickou spôsobilosťou sa rozumie schopnosť držať alebo nosiť zbraň a strelivo bez zníženia, narušenia alebo obmedzenia psychických schopností.

15. Podľa § 24 ods. 2 zákona o strelných zbraniach a strelive, na konanie o vydaní nového zbrojného preukazu sa primerane vzťahujú § 16 až 20 s tým, že sa preukázanie odbornej spôsobilosti a psychickej spôsobilosti nevyžaduje, ak tento zákon neustanovuje inak. V konaní o vydaní nového zbrojného preukazu policajný útvar hodnotí zdravotnú spôsobilosť držať alebo nosiť zbraň a strelivo, bezúhonnosť a spoľahlivosť žiadateľa o vydanie nového zbrojného preukazu a odôvodnenie potreby naďalej držať alebo nosiť zbraň a strelivo. V konaní o vydaní nového zbrojného preukazu držiteľovi skupiny A zbrojného preukazu alebo držiteľovi skupiny C zbrojného preukazu, ktorý má vydaný zbrojný preukaz na výkon zamestnania, policajný útvar hodnotí aj psychickú spôsobilosť držať alebo nosiť zbraň a strelivo.

16. Podľa § 70 ods. 1 zákona o strelných zbraniach a strelive, ak tento zákon neustanovuje inak, vzťahuje sa na konanie vo veciach upravených týmto zákonom všeobecný predpis o správnom konaní.

17. Podľa § 3 ods. 1 Správneho poriadku, správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

18. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

19. Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti.

20. Kasačný súd vychádzajúc z dôvodov kasačnej sťažnosti považoval za potrebné posúdiť správnosť záverov krajského súdu, v súvislosti s posúdením otázky, či sťažovateľ spĺňa zákonné podmienky na

vydanie nového zbrojného preukazu, resp. či v prípade sťažovateľa sú dané okolnosti odôvodňujúce záver o tom, že podľa § 19 ods. 1 písm. b/ zákona o strelných zbraniach a strelive sa nepovažuje za osobu bezúhonnú a podľa § 19 ods. 2 písm. f/ tohto zákona sa nepovažuje za osobu spoľahlivú.

21. Medzi zákonné podmienky na vydanie zbrojného preukazu patrí aj bezúhonnosť a spoľahlivosť žiadateľa. Za bezúhonného sa podľa tohto zákona nepovažuje ten žiadateľ, ktorý bol odsúdený za niektorý z trestných činov uvedených v ods. 1 písm. a/ zákona o strelných zbraniach a strelive alebo bol odsúdený za iný trestný čin, ako je uvedený v písm. a/, ak bol spáchaný okrem iného aj násilím (páchateľ použije na spáchanie trestného činu fyzické násilie proti telesnej integrite inej osoby alebo ho spácha proti osobe, ktorú uviedol do stavu bezbrannosti ľst'ou alebo ak použil násilie proti veci iného) alebo hrozbou bezprostredného násilia (páchateľ dal svojim konaním dostatočne a nepochybne najavo, že v bezprostrednom časovom priestore zaútočí za použitia fyzickej sily proti osobe alebo veci). Bezúhonnosť žiadateľa si policajný útvar overuje dožiadaním odpisu z registra trestov, v ktorom sú uvedené údaje aj o každom nezahladenom právoplatnom odsúdení (zahladené právoplatné odsúdenia sa pri rozhodovaní neberú do úvahy), vrátane údajov o priebehu výkonu uložených trestov, ochranných opatrení a primeraných obmedzení alebo povinností a taktiež sú v ňom uvedené údaje o právoplatnom rozhodnutí súdu alebo právoplatnom rozhodnutí prokurátora o podmieňnom zastavení trestného stíhania.

22. V súvislosti s posúdením bezúhonnosti sťažovateľa v zmysle § 19 ods. 1 písm. b/ zákona o strelných zbraniach a strelive ako jedného z kritérií podmieňujúcich vydanie zbrojného preukazu kasačný súd z obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu zistil, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Pezinok sp.zn. 2T/195/2013 zo dňa 28.05.2015, právoplatným dňa 28.05.2015, odsúdený na trest odňatia slobody s podmieňným odkladom na 3 roky so skúšobnou dobou 4 roky od 28.05.2019 a s probačným dohľadom nad jeho správaním. Okresný súd Pezinok zároveň sťažovateľovi uložil podľa § 51 ods. 4 písm. i/ Trestného zákona povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe psychologickému poradenstvu v spojitosti so zvládaním agresívnych prejavov a potláčania demonstrácie vlastného vplyvu a sily. Sťažovateľ v tejto súvislosti namietal, že z rozsudku Okresného súdu Pezinok sp.zn. 2T/195/2013 zo dňa 28.05.2015 vyplýva, že trestný čin mal spáchať ako objednávateľ, t.j. účastník, a nie ako páchatel' ani spolupáchateľ trestného činu, pričom ust. § 21 Trestného zákona má zmysel najmä pre určenie druhu, výmery trestu v trestnom konaní, avšak nie je možno bez ďalšieho konštatovať, že by sa ust. § 19 ods. 1 zákona o strelných zbraniach a strelive malo týkať účastníka na trestnom čine. Kasačný súd na tomto mieste poukazuje na to, že sťažovateľ bol za uvedený trestný čin právoplatne odsúdený ako objednávateľ skutkov (podpálenie chaty, lekárne a motorového vozidla), t.j. išlo o trestné činy spáchané násilím proti majetku iného (§ 122 ods. 7 Trestného zákona). Pokiaľ sa týka stanovenia zákonných podmienok kritéria násilia v zmysle § 19 ods. 1 písm. b/ zákona o strelných zbraniach a strelive tieto obsahujú odkaz na kvalifikáciu pojmu násilie v zmysle Trestného zákona. Podmienka bezúhonnosti je v zákone o strelných zbraniach a strelive vymedzená negatívne a taxatívne vymenúva prípady, v ktorých sa žiadateľ nepovažuje za osobu bezúhonnú. Existenciu právoplatného odsudzujúceho rozsudku je nutné v konaní o vydanie zbrojného preukazu posudzovať so zreteľom na právoplatné odsúdenie za konkrétny trestný čin. Pokiaľ sa týka ust. § 21 Trestného zákona, z tohto vyplýva, že trestnoprávna zodpovednosť sťažovateľa ako objednávateľa trestného činu sa podriaďuje pod režim ustanovení Trestného zákona o trestnej zodpovednosti páchatel'a. Táto skutočnosť je vyjadrením zámeru zákonodarcu posudzovať a postihovať účastníctvo na trestnom čine rovnako ako u páchatel'a resp. spolupáchateľa, čím je nepochybne zvýraznená i nebezpečnosť tohto protiprávneho konania účastníka (v danom prípade objednávateľa) na trestnom čine. Taktiež je potrebné uviesť, že z ust. § 19 ods. 1 písm. b/ zákona o strelných zbraniach a strelive „za bezúhonnú osobu sa na účely tohto zákona, okrem osoby, ktorej odsúdenie bolo zahladené, nepovažuje ten, kto bol právoplatne odsúdený za iný trestný čin, ako je uvedený v písmene a/, ak bol trestný čin spáchaný so zbraňou podľa Trestného zákona, spáchaný násilím, hrozbou bezprostredného násilia, hrozbou inej ťažkej ujmy alebo spáchaný s použitím nátlaku,“ vyplýva, že kritérium bezúhonnosti zákon nepodmieňuje (napr. uvedením kto bol „ako páchatel'“ právoplatne odsúdený ...) tým, či bol žiadateľ právoplatne odsúdený za trestný čin ako páchatel', ale kladie dôraz na povahu trestného činu, resp. na to, že žiadateľ bol odsúdený za trestný čin, ktorý bol spáchaný násilím, t.j. eventuálne aj žiadateľom ako jeho objednávateľom. Opačný výklad (ktorým argumentoval sťažovateľ), by viedol k

neprijateľnému záveru, keď z okruhu subjektov, na ktoré sa vzťahuje zákon o strelných zbraniach a strelive by boli vylúčené tie, ktoré sa podieľali na trestnej činnosti formou účastníctva, čo by bolo nepochybne v rozpore so zmyslom a účelom tejto právnej úpravy (a teda aj so samotným kritériom bezúhonnosti).

23. Ďalšou obligatórnou podmienkou, ktorej splnenie zákon o strelných zbraniach s strelive v ust. § 19 ods. 2 viaže na vydanie zbrojného preukazu je spoľahlivosť žiadateľa. Spoľahlivosť sa overuje vykonaním previerky, a to lustráciou v policajných evidenciách a previerkou v mieste pobytu žiadateľa, ktorú na dožiadanie policajného útvaru (evidencie zbraní a streliva) vykoná miestne príslušné obvodné oddelenie PZ. Ak vzniknú pochybnosti o bezúhonnosti žiadateľa, môže policajný útvar taktiež vykonať šetrenie u štátnych orgánov, orgánov obcí, právnických a aj fyzických osôb, resp. zisťovať informácie o žiadateľovi z iných zdrojov. Po vykonaní previerky v mieste pobytu dožiadaný útvar - obvodné oddelenie PZ - oznámi na dožiadajúci policajný útvar - evidenciu zbraní a streliva, výsledky previerky, pričom sa vyjadrí, či na základe vykonanej previerky odporúča alebo neodporúča žiadateľovi zbrojný preukaz vydať. V predmetnej veci správne orgány vyvodili záver o nespoľahlivosti sťažovateľa s poukazom na skutočnosť vymedzenú v ust. § 19 ods. 2 písm. f/ t.j., že sťažovateľ podľa zistení policajného útvaru nedáva záruku, že zbraň nezneužije. V súvislosti s posúdením tohto kritéria vykonal správny orgán prvého stupňa previerky, pričom svoj záver oprel najmä o nasledujúce zistenia:

- správne orgánu bola z OO PZ Trenčín dňa 1.10.2015 pod č. ORPZ-OPP3-6-583/2015 zaslaná previerka k držbe a noseniu zbrane s tým, že sťažovateľ bol viackrát preverovaný ako podozrivá osoba v trestnom konaní, pričom v jej prílohe je uvedených viacero trestných činov napr. trestný čin krádeže, nedovolené ozbrojovanie a obchodovanie so zbraňami a ublíženie na zdraví.

- dňa 07.10.2015 pod č. ORPZ-TN-OKP-1041/2015 bola správne orgánu zaslaná z odboru kriminálnej polície ORPZ v Trenčíne previerka k osobe sťažovateľa s tým, že boli vykonané viaceré operatívne previerky, keď z evidencií, resp. príslušných lustrácií bolo zistené, že sťažovateľ bol v roku 2010 obvinený za úmyselnú násilnú trestnú činnosť a nedovolené ozbrojovanie a obchodovanie so zbraňami. Na základe týchto skutočností Odbor kriminálnej polície OR PZ V Trenčíne neodporučil vydať sťažovateľovi zbrojný preukaz z dôvodu, že ide o osobu nebezpečnú pre spoločnosť.

- dňa 27.10.2015 pod č. PPZ-NKA-PZJ2-484/2015 bola správne orgánu zaslaná správa v Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry expozitúra Západ Nitra, k previerke osoby sťažovateľa, z ktorej vyplýva, že sťažovateľ bol vyšetrovaný pre podozrenie z trestnej činnosti spáchanej organizovaným spôsobom za, čo bol Okresným súdom Pezinok právoplatne odsúdený.

24. Súčasťou vyššie uvedenej správy bol aj znalecký psychologický posudok č. 29/2012 zo dňa 13.07.2012, ktorý obsahuje popis skutkov, za ktoré bol sťažovateľ odsúdený, anamnéza jeho osobnostných čŕt a z neho vyplývajúci záver t.j., že u sťažovateľa boli zistené výkyvy emotivity s možnými prejavmi výbušnosti, agresivity, nátlaku a sklon k protispoločenským prejavom, pričom možnosti jeho resocializácie boli znalcom vyhodnotené ako hranične nepriaznivé.

25. Zo správy z mediálneho a probačného dohľadu zo dňa 03.03.2016 vyplynulo, že u sťažovateľa existuje zvýšené riziko recidívy a potreba zintenzívniť výkon probačného dohľadu.

26. Zákon o strelných zbraniach a strelive v ust. § 19 ods. 2 zakotvuje negatívne vymedzenie pojmu „spoľahlivosť“, pričom jednou z podmienok určujúcich spoľahlivosť žiadateľa je aj skutočnosť, resp. záruka, že tento zbraň nezneužije. Správne orgánu pritom zákon neukladá presný postup, resp. okruh skutočností, z ktorých by mal pri posúdení tohto kritéria bezpodmienečne vychádzať. Dôvodová správa k zákonu o strelných zbraniach a strelive uvádza, že: „Dôraz sa kladie pri posudzovaní spoľahlivosti aj na zisťovanie spoľahlivosti žiadateľa so zreteľom na ochranu života, zdravia, majetkových a iných práv osôb, ako i verejných záujmov. Účelom je najmä snaha vylúčiť z držania zbraní osobu násilnej povahy alebo inak nebezpečnú sebe alebo svojmu okoliu, i napriek tomu, že je podľa tohto zákona bezúhonná a nedopustila sa opakovane vyššie uvedených priestupkov.“ Podľa názoru kasačného súdu správny orgán prvého stupňa postupoval správne, keď za účelom posúdenia jednotlivých kritérií zameral svoju pozornosť na obstaranie takých podkladov, z ktorých možno objektívne a spoľahlivo vyvodí záver, či

sťažovateľ spĺňa podmienku v zmysle 19 ods. 2 písm. f/ zákona o strelných zbraniach a strelive. K tomuto prispel jednak znalecký posudok č. 29/2012, ktorým bola vyhodnotená osobnosť sťažovateľa s jednoznačným záverom, že nedáva záruku, že zbraň nezneužije. Správny orgán pritom nevychádzal iba z uvedeného znaleckého posúdenia a svoj záver oprel aj o správu z probačného dohľadu zo dňa 03.03.2016, v ktorej bolo u sťažovateľa konštatované riziko recidívy. Ďalšou nie menej podstatnou skutočnosťou, ktorá prispela k negatívnemu hodnoteniu sťažovateľa boli lustrácie, resp. správy o trestných konaniach vedených voči sťažovateľovi, čím došlo (aj vzhľadom na povahu trestnej činnosti sťažovateľa, konštatovanú vo vzťahu k jeho bezúhonnosti) k umocneniu celkového hodnoteniu sťažovateľa ako osoby nespoľahlivej podľa § 19 ods. 2 písm. f/ zákona. Pokiaľ sťažovateľ namietal, že správny orgán prvého stupňa nepostupoval správne, keď sa uspokojil len s výpismi zo zoznamu páchatel'ov bez toho, aby preveril, akým spôsobom boli trestné konania skončené, kasačný súd uvádza, že na účely posúdenia spoľahlivosti sťažovateľa podľa § 19 ods. 2 písm. f/ nie je rozhodujúci výsledok jednotlivých trestných konaní, keďže požiadavka spoľahlivosti kladie dôraz na vyššie (v dôvodovej správe) popísané aspekty, ktoré sa posudzujú komplexne s ďalšími skutočnosťami. Kasačný súd poukazuje na to, že pokiaľ by zákonodarca mienil posudzovať/podmieňovať spoľahlivosť žiadateľa výsledkom trestného, resp. iného konania postupoval by obdobne, ako v ust. § 19 ods. 1 písm. b/, kde zakotvil požiadavku právoplatného odsúdenia žiadateľa.

27. Ďalej je potrebné uviesť, že v konaní nebola spornou otázkou zdravotnej či psychickej spôsobilosti sťažovateľa na nosenie, resp. držanie zbrane. Znalecký posudok č. 29/2012 bol v predmetnom správnom konaní vyhodnocovaný ako jeden z pokladov na posúdenie splnenia kritérií v zmysle § 19 ods. 2 písm. f/. Taktiež nemôže obstať ani argumentácia sťažovateľa, ktorou poukazoval na to, že takýto posudok je možné vykonať ako dôkaz výlučne v trestnom konaní, za účelom ktorého bol posudok aj vyhotovený. Ako už kasačný súd vyššie poznamenal, okruh skutočností, ktoré správny orgán zisťuje pri posúdení spoľahlivosti žiadateľa o vydanie zbrojeného preukazu nie je taxatívne vymedzený. Pri posudzovaní spoľahlivosti sťažovateľa v zmysle § 19 ods. 2 písm. f/ preto nie je vylúčené brať do úvahy závery znaleckého posúdenia žiadateľa, aj napriek tomu, že takéto posúdenie má pôvod v inom konaní, resp. nešlo o znalecké posúdenie na účely posúdenia otázky, či sťažovateľ zbraň nezneužije. Pokiaľ sťažovateľ poukazoval na potrebu vychádzať z aktuálneho, t.j. ním predloženého psychologického posudku zo dňa 18.09.2015 (ktorým osvedčoval svoju psychickú spôsobilosť na držanie alebo nosenie strelnéj zbrane), tak tento aj s poukazom na účel vyhotovenia a posudzovania iných kritérií nebolo možné vnímať ako konfrontačný k posudku č. 29/2012, resp. odôvodňovať ním záver o jeho spoľahlivosti. V danom prípade nešlo o procesnú situáciu, v rámci ktorej by proti sebe stáli dva rovnocenné dôkazy, ktorých rozporuplnosť by bolo potrebné rozptýliť ďalším dokazovaním, keď navyše závery správnych orgánov o nespoľahlivosti sťažovateľa vychádzali nielen zo znaleckého posudku č. 29/2012, ale boli podporené aj ďalšími skutočnosťami, ktoré v súhrne vytvorili dostatočný základ pre rozhodnutie o nevyhovení žiadosti sťažovateľa.

28. S poukazom na uvedené kasačný súd konštatuje, že sťažovateľ nespĺnil podmienky bezúhonnosti a spoľahlivosti podľa § 19 ods. 1 písm. b/, resp. § 19 ods. 2 písm. f/ zákona o strelných zbraniach a strelive. Rozhodnutia správnych orgánov, ktorým nevyhoveli žiadosti sťažovateľa o vydanie zbrojeného preukazu pritom vychádzali zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, keď správne orgány si zaobstarali a navzájom vyhodnotili všetky relevantné podklady, sťažovateľovi umožnili realizovať jemu patriace procesné práva a svoje rozhodnutia presvedčivo a zrozumiteľne odôvodnili. Vzhľadom na to, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku (aj keď stručne) vysporiadal so všetkými zásadnými otázkami, ktoré mali vplyv na posúdenie podmienok na vydanie zbrojeného preukazu a sťažovateľ v kasačnej sťažnosti neuviedol žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu, či zrušenie rozsudku krajského súdu, kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol podľa § 461 S.s.p., keďže po jej preskúmaní zistil, že nie je dôvodná.

29. O náhrade trov kasačného konania najvyšší súd rozhodol podľa § 170 písm. a/ S.s.p. v spojení s § 467 ods. 1 S.s.p. Sťažovateľ v kasačnom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov kasačného konania zo zákona neprislúcha.

30. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyseľne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.